

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5178/2563

พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานีโจทก์ นาง น. กับพวกโจทก์ร่วม นาง ส. กับพวกผู้ร้อง นาย ม.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 291, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.วิ.พ. มาตรา 247, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 390, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำความประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม ป.อ. มาตรา 291 จำคุก 4 ปี และให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 กับผู้ร้องที่ 2 และที่ 4 ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน และยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี คดีส่วนอาญาจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่า เหตุคดีนี้เกิดจากความประมาทของ ภ. ผู้เสียหายและ ก. ผู้ตายที่ขับรถจักรยานยนต์โดยประมาทไม่เว้นระยะห่างให้มากพอที่จะหยุดรถได้ทัน ทำให้รถจักรยานยนต์ทั้งสองคันชนท้ายรถบรรทุกพ่วงที่จำเลยขับจนเป็นเหตุให้ ภ. และ ก. ถึงแก่ความตาย ภ. ได้รับอันตรายสาหัส ย. ได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยจึงไม่มีความผิดตามฟ้อง เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 4 จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และฎีกาของจำเลยที่ขอให้รื้อการลงโทษนั้น เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษหรือการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 4 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเช่นกัน เมื่อจำเลยมิได้ขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงข้อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 4 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง หรืออัยการสูงสุดลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันสมควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 221 ฎีกาของจำเลยในคดีส่วนอาญาจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง สำหรับฎีกาของจำเลยในคดีส่วนแพ่งที่จำเลยต้องรับผิดชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 กับผู้ร้องที่ 2 และที่ 4 นั้น เมื่อคดีส่วนอาญาต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และจำเลยไม่ได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาในคดีส่วนแพ่ง จึงต้องห้ามฎีกาในคดีส่วนแพ่งตาม ป.วิ.พ. มาตรา 247 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 แม้คดีจะต้องห้ามฎีกาดังกล่าวมาข้างต้น เมื่อคดีขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้ว และศาลฎีกาเห็นว่าพฤติการณ์ที่ปรากฏในคดี โทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดยังไม่เหมาะสมแก่รูปคดี ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจเปลี่ยนแปลงดุลพินิจในการลงโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดไว้โดยการรื้อการลงโทษจำคุกได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 4, 43, 157 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาง น. ผู้ร้องที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาของนาย ย. ซึ่งเป็นผู้เยาว์ นาง ส. ผู้ร้องที่ 2 ซึ่งเป็นมารดาของนาย ภ. ซึ่งเป็นผู้เยาว์ นาง จ. ผู้ร้องที่ 3 ซึ่งเป็นมารดาของนาย ฐ. ผู้ตาย และนางสาว ท. ผู้ร้องที่ 4 ซึ่งเป็นมารดาของเด็กชาย ก. ผู้ตายยื่นคำร้องเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้ร้องที่ 1 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 โดยให้เรียกว่า โจทก์ร่วมที่

1 และอนุญาตให้ผู้ร้องที่ 3 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 โดยให้เรียกว่า โจทก์ร่วมที่ 3 ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ของผู้ร้องที่ 2 และที่ 4 โจทก์ร่วมที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ 40,000 บาท และค่ารักษาพยาบาลนาย ย. ผู้เสียหาย 20,000 บาท รวมเป็นเงิน 60,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 1 ผู้ร้องที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าดูแลรักษาพยาบาลนาย ก. ผู้เสียหาย นับแต่วันเกิดเหตุเป็นเวลา 30 ปี เป็นเงิน 4,419,000 บาท ค่าซื้อเครื่องมืออุปกรณ์กระดิกน้ำร้อน เข็มฉีดยาและเครื่องปั่นอาหาร 4,788 บาท และค่าสินไหมทดแทนอันมิใช่ตัวเงิน 2,000,000 บาท รวมเป็นเงิน 6,423,788 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องที่ 2 โจทก์ร่วมที่ 3 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าปลงศพนาย ฐ. ผู้ตายเป็นเงิน 150,000 บาท ค่าขาดไร้อุปการะ 5,000,000 บาท รวมเป็นเงิน 5,150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 3 และผู้ร้องที่ 4 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายในการจัดการศพเด็กชาย ก. ผู้ตายเป็นเงิน 140,000 บาท และค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่ไม่สามารถคิดค่าเสียหายเป็นตัวเงินได้ 5,000,000 บาท รวมเป็นเงิน 5,140,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องที่ 4 จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4), 157 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายอันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 4 ปี กับให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นเงิน 4,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 21 มีนาคม 2561 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 800,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 23 มีนาคม 2561 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 860,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 21 มีนาคม 2561 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ร้องที่ 4 เป็นเงิน 860,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 23 มีนาคม 2561 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 จำคุก 4 ปี และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 กับผู้ร้องที่ 2 และที่ 4 ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน ซึ่งยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี คดีส่วนอาญาจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่า เหตุคดีนี้เกิดจากความประมาทที่นาย ก. ผู้เสียหายและเด็กชาย ก. ผู้ตายที่ซบรถจักรยานยนต์โดยประมาทโดยไม่เว้นระยะห่างให้มากพอที่จะหยุดรถได้ทัน ทำให้รถจักรยานยนต์ทั้งสองคันชนท้ายรถบรรทุกพ่วงที่จำเลยขับจนเป็นเหตุให้นาย ฐ. และเด็กชาย ก. ถึงแก่ความตาย นาย ก. ได้รับ

อัยการศาลฎีกา และนาย ย. ได้รับอัยการแทนกาย ซึ่งมีใช้ผลโดยตรงจากการกระทำโดยประมาทของจำเลย จำเลยจึงไม่มีความผิดตามฟ้องนั้น เป็นฎีกาโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ที่วินิจฉัยไว้เป็นยุติแล้วว่า จำเลยขับรถบรรทุกพ่วงด้วยความเร็วสูงและหยุดรถกะทันหันเป็นเหตุให้ผู้จักรยานยนต์ที่ขับตามมาชนท้ายรถบรรทุกพ่วงจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ได้รับอัยการศาลฎีกาและอัยการแทนกาย ซึ่งเป็นผลจากการขับรถโดยประมาทของจำเลย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และฎีกาของจำเลยที่ขอให้รอการลงโทษนั้น เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษหรือการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 4 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเช่นกัน เมื่อจำเลยมิได้ขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงข้อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 4 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง หรืออัยการสูงสุดลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันสมควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ฎีกาของจำเลยในคดีส่วนอาญาจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามบทบัญญัติดังกล่าว สำหรับฎีกาของจำเลยในคดีส่วนแพ่งที่จำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 กับผู้ร้องที่ 2 และที่ 4 นั้น เมื่อคดีส่วนอาญาต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และจำเลยไม่ได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาในคดีส่วนแพ่ง จึงต้องห้ามฎีกาในคดีส่วนแพ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 247 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 การที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยมาจึงไม่ชอบ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อคดีขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้ว และศาลฎีกาเห็นว่าพฤติการณ์ที่ปรากฏในคดี โทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดยังไม่เหมาะสมแก่รูปคดี ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจเปลี่ยนแปลงดุลพินิจในการลงโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดไว้ได้ จำเลยประกอบอาชีพสุจริตและมีภาระเลี้ยงดูครอบครัว ประกอบกับหลังเกิดเหตุจำเลยได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนค่าปลงศพนาย จ. และเด็กชาย ก. ผู้ตายให้แก่โจทก์ร่วมที่ 3 และผู้ร้องที่ 4 คนละ 10,000 บาท และหลังจากอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 จำเลยพยายามชวนชวายนางเงินนำมาวางศาลเพื่อชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำพิพากษาของศาลให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 กับผู้ร้องที่ 2 และที่ 4 เป็นจำนวนเงินที่สูงถึง 2,858,968 บาท แสดงว่าจำเลยรู้สำนึกในการกระทำของจำเลยและพยายามบรรเทาผลร้ายจากการกระทำนั้นแล้ว ทั้งเหตุคดีนี้นาย ก. และเด็กชาย ก. มีส่วนประมาทด้วย จำเลยมิได้ประมาทเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งการกระทำความผิดของจำเลยเป็นการกระทำโดยประมาทมิได้กระทำโดยเจตนา จึงมิใช่อาชญากรรมที่เป็นความผิดร้ายแรง เมื่อจำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยเพื่อให้โอกาสจำเลยได้กลับตัวเป็นพลเมืองดีต่อไป ซึ่งน่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยและสังคมโดยรวมมากกว่าที่จะจำคุกจำเลยไปเสียทีเดียว แต่เพื่อให้จำเลยหลาบจำและปรามมิให้จำเลยกระทำความผิดในลักษณะนี้อีก จึงให้ลงโทษปรับจำเลยอีกสถานหนึ่ง และคุ้มครองความประพฤติของจำเลยไว้ด้วย พิพากษาแก่เป็นว่า ให้ลงโทษปรับจำเลย 50,000 บาท อีกสถานหนึ่ง โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง และให้คุ้มครองความประพฤติจำเลยโดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน ต่อครั้งภายในกำหนด 1 ปี กับให้จำเลยกระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์เป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

ยังยุทธ แสงรุ่งเรือง · กีกัก้อง สมเกียรติเจริญ · สรศักดิ์ จันเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5178/2563>